

Павлюк Тетяна Сергіївна,
кандидат мистецтвознавства, доцент
Київського національного університету
культури і мистецтв
24caratsofart@gmail.com

ВПЛИВ АМЕРИКАНСЬКИХ АСОЦІАЦІЙ ВЧИТЕЛІВ ТАНЦІВ НА РОЗВИТОК КОНКУРСНОГО БАЛЬНОГО ТАНЦЮ У ХХ СТ.

Метою роботи є дослідження діяльності американських асоціацій вчителів танців – Національної танцювальної ради Америки, Імперського товариства вчителів танців США, Dance masters of America, Американської танцювальної гільдії та ін., у контексті формування американського стилю бальних танців та конкурсного руху в США протягом ХХ ст. **Методологія дослідження** базується на принципах об'єктивності, історизму, багатofакторності, системності, комплексності, розвитку та плюралізму, а для досягнення мети використані методи наукового пізнання: проблемно-хронологічний, конкретно-історичний, статистичний, описовий, логіко-аналітичний. **Наукова новизна** статті полягає в дослідженні діяльності американських асоціацій вчителів танців у контексті формування американського стилю бальних танців та конкурсного руху в США протягом ХХ ст.; аналізі творчої та навчальної діяльності провідних вчителів бальних танців, членів Національної танцювальної ради Америки, Імперського товариства вчителів танців США, Dance masters of America, Американської танцювальної гільдії. **Висновки.** Мистецтвознавчий та культурологічний аналіз дає підставу стверджувати про беззаперечний вплив діяльності американських асоціацій вчителів танців на процес створення та стандартизації бальних танців наприкінці ХІХ – другій половині ХХ ст. Проаналізовано етапи формування системи органів управління конкурсними та соціальними танцями в США, законодавства та танцювальної педагогіки, принципи налагодження роботи з європейськими та всесвітніми асоціаціями тощо.

Ключові слова: асоціації, викладачі бальних танців, американський стиль, навчально-методична література.

Павлюк Татьяна Сергеевна, кандидат искусствоведения, доцент Киевского национального университета культуры и искусств

Влияние американских ассоциаций учителей танцев на стилизацию конкурсного бального танца в ХХ в.

Целью работы является исследование деятельности американских ассоциаций учителей танцев – Национального танцевального совета Америки, Имперского общества учителей танцев США, Dance masters of America, Американской танцевальной гильдии и др., в контексте формирования американского стиля бальных танцев и конкурсного движения в США на протяжении ХХ в. **Методология исследования** базируется на принципах объективности, историзма, многофакторности, системности, комплексности, развития и плюрализма, а для достижения цели использованы методы научного познания: проблемно-хронологический, конкретно-исторический, статистический, описательный, логико-аналитический. **Научная новизна статьи** заключается в исследовании деятельности американских ассоциаций учителей танцев в контексте формирования американского стиля бальных танцев и конкурсного движения в США на протяжении ХХ в.; анализе творческой и учебной деятельности ведущих учителей бальных танцев, членов Национального танцевального совета Америки, Имперского общества учителей танцев США, Dance masters of America, Американской танцевальной гильдии. **Выводы.** Искусствоведческий и культурологический анализ дает основание утверждать о неоспоримом влиянии деятельности американских ассоциаций учителей танцев на процесс создания и стандартизации бальных танцев в ХХ веке. Проанализированы этапы формирования системы органов управления конкурсными и социальными танцами в США, законодательства и танцевальной педагогіки, принципы налаживания работы с европейскими и всемирными ассоциациями и тому подобное.

Ключевые слова: ассоциации, преподаватели бальных танцев, американский стиль, учебно-методическая литература.

Pavlyuk Tetyana, Candidate of Arts, Associate, Kyiv National University culture and arts

The influence of the american associations of dancers of students for the stylization of the competitive balance dance in the 20th century

The purpose of the article is to study the activities of the American Association of Dance Teachers – the National Dance Board of America, the American Society of Dance Teachers, the Dance Masters of America, the American Dance Guild, etc., in the context of the formation of the American style of ballroom dance and the US competition movement in the twentieth century. **The methodology of the research** is based on the principles of objectivity, historicism, multifactority, systemicity, complexity, development and pluralism, and to achieve the goal, the methods of scientific knowledge are used: problem-chronological, concrete historical, statistical, descriptive, logical-analytical. **The scientific novelty** of the article is the study of the activities of the American Association of Dance Teachers in the context of the formation of the American style of ballroom dancing and the competition movement in the United States during the twentieth century; an analysis of the creative and educational activities of leading ballroom dance teachers, members of the National Dance Board of America, the Imperial Society of Dance Teachers, the Dance Masters of America, and the American Dance Guild. **Conclusions.** The study of art and cultural analysis provides grounds for arguing the undeniable influence of American dance teachers' associations on the process of creating and standardizing ballroom dances in the late nineteenth and second half of the twentieth century. The stages of formation of the system of bodies of management of competitive and social dances in the USA, legislation and dance pedagogy, principles of working with European and world associations, etc. are analyzed.

Key words: associations, teachers of ballroom dances, American style, educationalmethodical literature.

Актуальність теми дослідження. Культурологічні та мистецтвознавчі дослідження з історії та теорії бального танцю необхідні для реорганізації хореографічної освіти в Україні, їхньою метою є аналіз тенденцій розвитку конкурсного руху спортивного бального танцю, канонізації техніки виконання, принципи та засади організації чемпіонатів, фестивалів та змагань. Відтак висвітлення особливостей формування конкурсного американського стилю бальних танців, діяльності провідних танцюристів у процесі розробки нових танців, стандартизації кроків та фігур, створення системи органів управління конкурсними та соціальними танцями в США кінця XIX – другої половини XX ст. наразі є однією з найактуальніших тем для наукового дослідження в галузі хореографічного мистецтва.

Аналіз досліджень і публікацій. Вітчизняні науковці приділяли увагу здебільшого розробці тем, пов'язаних з особливостями конкурсного спортивного бального танцю у Радянському Союзі та радянській хореографічній освіті, а на початку XXI ст. – проблемам її реорганізації, техніці виконання та методиці викладання бальних танців міжнародного стилю. Наприклад, М. Кеба («Формування техніки виконання та методики викладання європейських та латиноамериканських танців міжнародного стилю: історіографічний аспект», 2017) аналізував діяльність британських танцювальних асоціацій; А. Ветринська («Стили в сучасній європейській програмі стандартизованих бальних танців», 2014 р.) – еволюцію сучасних виконавських стилів європейської програми бальних танців, а О. Вакуленко («П'єр Цурхер-Марголе – фундатор стандартів латиноамериканської програми бальних танців» (2015) та «Світ танцю» Філіпа Річардсона» (2016) – внесок провідних танцюристів у стандартизацію бальних танців міжнародного стилю. Відтак історіографічний аналіз засвідчив про нагальну потребу розробки теми конкурсного руху у США та діяльності американських танцювальних організацій.

Метою дослідження є дослідження діяльності американських асоціацій вчителів танців – Національної танцювальної ради Америки, Імперського товариства вчителів танців США, Майстрів танцю Америки, Американської танцювальної гільдії та ін. у контексті формування американського стилю бальних танців та конкурсного руху в США протягом XX ст.

Виклад основного матеріалу. Наприкінці XIX ст. в Америці популярним став two-step, який витіснив європейські польку, мазурку та вальс. Цей факт позначився на роботі танцювальних студій та шкіл, які потребували навчального хореографічного матеріалу. Викладачі, здебільшого – власники студій, несли значні збитки. Єдиним вирішенням нагальної проблеми було заснування товариств та асоціацій для розробки й популяризації нових танців, прийняття і затвердження єдиної системи техніки виконання та методики навчання бальних танців.

1884 р. у Бостоні було засновано Американську національну асоціацію майстрів танців, а 1894 р. – Міжнародну асоціацію майстрів танців, перше засідання якої пройшло в Сент-Луїсі. Певною мірою дані асоціації були законодавцями танцювальної моди на континенті, адже практично кожен сезон визначали які з нових танців прийнятні, а які ні, та представляли розроблені ними танці. За сприянням президента американської національної асоціації майстрів танців М. Крістенсена, 1918 р. в Нью-Йорку було засновано першу середню школу вчителів (Teacher's Normal School). Протягом перших шести років у школі викладали лише балет (балетмейстер Сеньйор Масканьо), але вже з 1924 р. спеціалізації розширили іншими формами танцю.

У містах США відкрилися танцювальні організації та спілки. Наприклад, улітку 1893 р. Філадельфійська асоціація вчителів танців підготувала програму для осіннього сезону, в яку ввійшли: «ЛаВенір» («The A l'Avenir»), «Вальс Лансерс» («The Waltz Lancers») та «Chawaqua Square»; а 1914 р. – стандартизували 5-ть кроків фокстроту та схвалили стандарти танцю хезітейшн (hesitation dancing), матчіш (maxixe dancing) та уан-степу (one-step). Про це писала міська преса, а С. Уолес Кортікоз першим виконав onestep maxixe [13].

Вийшла друком й збірка описів стандартизованих танців, які схвалив конгрес танцювального товариства Америки на зборах 27 грудня 1914 р. у Нью-Йорку [4, 3], ілюстрований посібник «Танцюристи сьогодення» («Dancers of today») А. Ньюмана [8] та книга «Як танцювати танго» («How to dance the Tango») Х. Свелстона [12].

Одним із найпопулярнішим танців першого десятиліття XX ст. став фокстрот: 1913 р. танцювальна група «American Beauties» Г. Фокса на шоу «Jardin Danse» виконала його на даху будинку кіно у Нью-Йорку, у захваті публіка повторювала кроки, особливо – trot (рух рисі); наступного року на бродвейському шоу «Watch Your Step» подружжя Кастл (Вернон Бліт та Ірен Фут), фокстрот виконували під регтайм та свінг, які представивши новий виклад танцювальних рухів: базовий рух – назад на SSQQQQ; кік назад – два повільних кроки (1, 2), швидкий стрибок на іншій нозі (3), підйом першої ноги на 90° позаду та два швидких кроки (4 і); Drag Step – маленький стрибок на другій нозі, перша – убік (1), притягнути без навантаження другу ногу (і), потім повторити у протилежний бік (і 2 і) та зробити 4 швидких кроки, як зазвичай (3 і 4 і); Променад та оберт – два кроки променад у позиції танго (вперед та убік), 4 швидких променад [3, 6–7].

Інтерпретація фігур та кроків танцю належить і Д. Соєр: Walk та «Trot» – назад у SSSSQQQQQQQQ; The Drag Step та «Trot»; The Maxixe-Glide та «Trot» – 4 Maxixe-Glide два кроки без повороту (QQS x 4), потім назад 8-ми кроками (Q x 8); Zig-Zag Step та «Trot» [11, 12] та М. Муве: перша фігура – рух праворуч назад, зробивши 8 повільних кроків, злегка коливаючись; друга фігура – рух праворуч назад, зробивши 3 швидкі кроки, а потім 8 повільних кроків; третя фігура – 4 ковзких кроки праворуч та 4 ліворуч, потім 4 повільних прогулянкові кроки (walking steps) повторити 4 рази; а четверта фігура – полька, повторити 4 рази, потім 4 прогулянкових кроків (walking steps) виконуються два або чотири рази; п'ята фігура – 8 швидких running steps назад та повільних як «рисяча хода» [6, 95].

Стандартизація фокстроту була б неможлива без А. Мюррея, який вже у 1920-х рр. розробив нові рухи та кроки для кількох варіацій танцю: The Fox Trot Walk (повільні кроки, які використовували для перепочинку між складними фігурами), The Two Step (Side, close, side (QQS) – side (QQS) close, Side); Walk Four, Zig Zag (назад,

зробивши 4 короткі кроки, потім Zig Zag Two Step (SSSS, QQS, QQS), The Junior Society Walk (два кроки убік, вздовж LOD, потім шаг назад до центру, злегка зігнувши коліно (QQS, S), The Hotel Astor Fox Trot (два кроки убік вздовж LOD, потім повільно закрити (QQS, S), The Three Slide (Side, close, side, close, side (QQQQS), ще раз – у зворотній послідовності). Можливі й варіанти – Walk Two, Three Slide та The Three-and-One; Syncopated Step (або The Two-and-Three – зробити два кроки та пробігти три SSQQS) або в Syncopated Step – Syncopated Left Turn та Syncopated Right Turn; The Cut Step (3 повільних кроки назад, потім закрити другу ногу (третя позиція); The College Rock (роки вперед ліворуч, вперед, вперед праворуч, назад, вперед (QQS, QQS); The College Rock – The Two-Step Rock, The Rock and Change, The Lift та варіація А. Мюррея – The Murray Rock (крок Walk (1), потім на два кроки убік (2 та 3), крок назад (4) та вперед (5), на два кроки до центру (6 та 7) і крок вперед (8).

Розроблено й варіанти виконання обертів – Advanced Right Pivot Turn, Cart Wheel Turn, Right Aeroplane Whirl, Left Aeroplane Whirl, The Conversation Walk (The Army Walk): To the Rear Turn, The Conversation Walk (The Army Walk): Advanced To the Rear Turn [7, 35].

Еволюція фокстроту тривала до 1950-х рр., а остаточну стандартизацію здійснив А. Мюррей.

Не менш популярним від Таркі-троту та Регтайму у часи танцювальної лихоманки (1913–1914 рр.), був танець Танго, який рекламував бельгійський танцівник М. Муве, а на початку 1920-х рр. – В. та І. Кастрл, А. Ньюман, Д. Сміт та ін. Проте стандартизовані кроки дещо спрощеного танцю, лише у 30-ті замінив варіант із пом'ягшеним музичним супроводом та оновленими елементами фігур (противорух корпусу та танго-дро).

За новітніми версіями вальсу, уанстепу, фокстроту та пібоді (швидкий варіант фокстроту) відбувалося навчання у Міждержавній Академії танцю (з 1921 р. – The Beacon Dance Academy) Ч. Дж. Френка, який розробив курс соціальних танців та надрукував брошури «Вальс», «Фокстрот» та «One Step» (червень–грудень 1922 р.). Недоліком «інструкцій» була хіба що складність описів та малюнків кроків, які розуміли лише досвідчені танцюристи.

У 1920-ті рр. транслювалася радіопередача А. Мюррея – учня танцюристів Вернона та Ірен Кастрл, а поштою він надсилав власний курс навчання бальним танцям та шаблони кроків, які розкладалися на підлозі, аби навчитися крокам танцю.

У 1930–1950-ті рр. у США активізувався процес створення танців, стандартизації кроків та фігур, розробки нових методів технічного виконання та системи навчання; активізується й розробка органів управління конкурсними та соціальними танцями. Незважаючи на значні досягнення завдяки діяльності окремих танцівників та офіційних організацій, нагальною стала потреба затвердження єдиних стандартів техніки виконання, правил проведення та системи оцінювання конкурсного бального танцю.

27 серпня 1926 р. на конференції у Нью-Йорку було схвалено рішення про об'єднання Американської національної асоціації майстрів танців та Міжнародної асоціації майстрів танців. Назву новоствореної організації – Dance Masters of America, затвердили лише 1948 р., а вже з 1934 р. на території США та Канади відкрилися міські відділення. Для роботи іноземних членів Dance Masters of America, які не мали змогу бути присутніми на національних конференціях, з 1953 р. регулярно проводилися регіональні, а з 1991 р. – конференція у Національному конгресі [5].

Після підписання законопроекту Меріленду, візиту президента Американського товариства вчителів танців Х. Вікс Рейд до Імперського товариства вчителів танців, Королівської академії танців та Офіційної Ради Бальних Танців у Лондоні, розпочалися перемовини про співпрацю. 24 жовтня 1948 р. в готелі Астор (Нью-Йорк) відбулася зустріч провідних представників танцювальної педагогіки, членів організації Майстрів танців Америки (Dance Masters of America), Педагогів танців

Америци (Dance Educators of America), Нью-Йоркського товариства вчителів танців (New York Society of Teachers of Dancing) та Чиказької національної асоціації майстрів танцю (Chicago National Association of Dancing Masters) та ін. асоціацій та клубів вчителів танців, на якій узгодили організаційні питання та заснували Національну раду вчителів танцю (NDCTO). Її першим президентом обрали Д. Дункана.

Окрім організаційних питань, Нацрада неабияку увагу приділяла навчально-методичним виданням. Варто нагадати, що за п'ять років побачили світ: «Нотатки про танці» («Notes Of Dances») – Асоціації Майстрів Танців Америци (Dancing Masters Of America), «Лі Кеткі Крок за кроком про танці» («Lee Katke's Step By Step Thru Round Dances») Л. Кеткі, «Танцювати – це весело» («It's Fun To Dance») М. Монтадор, «Танцюючи за годинником» («Dancing Back The Clock») Ч. Томаса, «Як танцювати» («How To Dance») А. Райт (1952 р.), «Удосконалюй свої танці» («Improve Your Dancing») Д. Бономо, (1953 р.), а згодом і «Танці представлені на 22-й Щорічній конгресі танців педагогів Америци» («Dances Presented At The 22nd Annual Convention Of The Dance Educators Of America»), ««Танці за методом Ренда»» («Dancing By The For-Rand Method») Д. Форанда, «Посібник парних танців» («Handbook Of Couple Dances») М. Тріб (1954 р.), «Книга танцю Фреда Астера» («The Fred Astaire Dance Book») Ф. Астера, «Рудименти бальних танців» («Rudiments Of Ballroom Dancing») В. Бартон, «Вальс – як його танцювати» («Waltz – How To Dance It») Е. Біклі, «Вчимося мамбо» («Learn To Mambo») Д. Ріво, «Як мамбо» («How To Mambo») Б. Вайт (1955 р.), «Як покращити свій соціальний танець» («How To Improve Your Social Dancing») Б. Флетчер (1956 р.), «Як танцювати ча-ча-ча» («How To Dance The Cha-Cha-Cha») Г. Баррі (1957 р.), «Танцюй краще з Фредом Астером» («Better Dancing With Fred Astaire») Е. Сімса (1957 р.), «Як танцювати рок-н-рол» («How To Dance The Rock & Roll!») А. Сільва (1958 р.), «Як танцювати американський вальс» («How To Dance The American Waltz») та «Як танцювати ча-ча-ча» («How To Dance The Cha Cha Cha») Ф. Астера (1959 р.), «Стандартний американський фокстрот» («Standard American Foxtrot») Д. Кленсі, «Програма танцювальних досягнень» («Crowning Achievements Ballroom Program») Вчителі танцю Америци (Dance Educators of America) (1960 р.), «Латино-американські танці» («Latin-American Dances») Л. Леман (1961 р.), «Давай твіст» («Let's Twist») Г. Капрозі, «Книга бальних танців Бетті Вайт для вчителів» («Betty White's Ballroom Dancebook For Teachers») Б. Вайт, ««Початок соціального танцю»» («Beginning Social Dance») Р. Краус та Л. Садло (1964 р.), «Викладання популярного танцю» («The Teaching Of Popular Dance») В. Мортон (1966 р.), «Танцювальні майстри Американської національної конвенції» («Dance Masters Of America National Convention» Dance Masters) (1976 р.), «Як танго» («How To Tango») Б. Вайт (1979 р.), «Диско до Танго і назад до Свінгу західного узбережжя» («Disco To Tango And Back With West Coast Swing») С. Блейр (1993 р.) та ін., а також публікаціям на сторінках «Новини танцю» («Dance News») та «Журнал бальних танців» («Dance Magazine's Ballroom»), редактором яких був Д. Дункан [10].

У процесі формування та розвитку американського стилю бальних танців, становлення конкурсного руху і танцювальної освіти у США неабияке місце займає й Американська танцювальна гільдія (ADG), заснована 1956 р. Для навчання американських громадян та підтримки стандартів викладання танців, вона відкрила міські відділення на Манхетені, Квінсі, Лонг-Айленді, Брукліні (Нью-Йорк), у Нью-Джерсі та Пенсильванії. У склад організації входили професійні викладачі танців, виконавці, хореографи, акомпаніатори, письменники, історики та критики [2], а метою їхньої діяльності стала розробка стандартів навчання танців і балету, просвітницька робота серед населення. Члени Гільдії також активізували роботу над виданням навчальних посібників, інструкцій та методичних рекомендацій, з описами стандартизованих кроків та фігур бальних танців. Наприклад: «The easy way to good dancing», «Cha-cha made easy», «Fox trot made easy», «Lindy made easy (with

charleston)», «Mambo made easy», «Merengue made easy», «Rumba made easy», «Samba made easy», «Tango made easy», «Waltz made easy» та ін.

Друкованим органом Гільдії протягом 16 років було видання «Dance Score» (головний редактор М. Зігель), а перший випуск надруковано 1965 р. Окрім іншого, на сторінках видання друкували статті про проблематику всіх галузей танцю – від балету до джазу; від індійського танцю до модерну та творчу діяльність Х. Лемона, М. Грехем, Е. Хоукінса, Т. Брауна, М. Монка, І. Рейнера та ін. На 30-ти конференція, які відбулися в США та КНР обговорювалися нагальні теми: «Танці та технології», «Бачення жінок у танці», «Танців в глобальному співтоваристві» та ін.

1958 р. у Каліфорнії, за сприяння А. Мура, Д. Мортон, Д. Каліпа, А. Моргана, Д. Макгрегора та М. Майкл, сформовано Американську філію Імперського товариства вчителів танців (ISTD), якій за рік було надано право проведення першого екзаменаційного туру, щоправда, з участю англійських екзаменаторів. Змагання відбулися у Сан-Франциско, а переможцями стали Д. та С. Кінг [1]. 1960 р. NCDTO визнало Імперське товариство вчителів танців США (USISTD) філією своєї організації на Східному та Західному узбережжі й посприяло проведенню у 1963 р. першого Імперського балу в Східному регіоні (клуб «Corso», Нью-Йорк) та проведенню змагань в Атлантик-Сіті, з участю професійних танцювальних пар – Д. та Н. Дженкінс, Л. та Б. Сілверс, Т. Грегорі та К. Смімер, Т. та К. Мезен, М. та Г. Сільва, Б. та Б. Девіс, Ф. Ріган та А. Марсі, Д. та Ф. Роджерс та визнаних викладачів танців А. Мура, К. Гранта, Ф. Хейлора, Е. Ромена та Е. Хенкокса. Метою заходу було заснування Середньозахідного місцевого відділення.

Прийняття 1961 р. Національної танцювальної ради Америки (з правом обирати професійні танцювальні пари та суддів, які представлятимуть США на Чемпіонатах світу) до World Dance and Dance Sport Council (WD&DSC), посприяло активізації співпраці з іншими світовими організаціями бальних танців, а створений 1973 р. Технічний комітет з експертизи – сертифікації інспекторів танців [1]. Доречно було б згадати і перший стипендіальний конкурс танців «Miss Dance of America Scholarship Competition», сольні стипендіальні змагання (Solo Title Scholarship Competitions), щорічну премію Dance of America (DMA Annual Award), відкриття у Вашингтоні «Junior Division of Master Classes», «Performing Arts Scholarship Competition», «Teenage Ballroom Competition» та заснування спендіального фонду, виплати з якого отримували вчителі і студенти.

Якщо офіційне заснування незалежного Імперського товариства вчителів танців США (USISTD) відбулося 1976 р. після підписанням ліцензійного договору Д. Роджерсом (США) та П. Пітерсоном (Лондон), то Національний комітет сформований 1998 р., президентом якого є Д. Паттілло, – наслідок 20-тирічної реконструктуризації товариства, у склад якого увійшли вчителі танців більшості штатів, навіть Гаваї [9].

Не можна залишити поза увагою заснування 1978 р. Ради Президентів (The Past Presidents' Council) – К. Діксон, Р. Каррі, Д. Ворхес, Д. Сміт (Форест), Д. Роджерс, Б. Девіс, Г. Коннелі, Д. Монті та В. Балгер та Комітету з питань етики (DMA), що дало змогу скласти Канадській асоціації вчителів танців (CDTA) Північноамериканську угоду 1981 року (з 2004 р. – North American DanceSport Alliance), про співпрацю танцювальних організацій країни та врегулювання правил проведення конкурсів тощо.

Не менш цікавою сторінкою історії бальних танців у США є аматорський танцювальний рух. Відомо, що 1965 р. Н. Мартін, перший президент Американської аматорської асоціації бальних танців (USABDA, а з 2005 р. – USA Dance, Inc.) [14, 1] та члени асоціації – викладачі та професійні танцюристи Нью-Йорка, Вашингтона, а власне, Західного узбережжя, активно працювали над створенням керівництва для вивчення танців, розробкою статуту організації, в якому акцентувалося на трьох головних напрямках – змаганнях з міжнародного стилю (International Style competitors), змаганнях з американського стилю (American Style competitors) та соціальних танцях.

1978 р. президентом асоціації став Р. Мейсон, який прагнув здобути статус національної організації та створити представництва USABDA на всій території США. За 1980-ті рр. він об'єднав аматорські танцювальні організації в USABDA – єдину національну аматорську асоціацію бальних танців США, що засвідчив світовий керівний орган – International Council of Amateur Dancers (ICAD, а з 1990 р. – Міжнародна федерація танцювального спорту (IDSF).

Нині USABDA – національний керівний орган аматорських бальних театрів США, сприяє розвитку всіх стилів і форм, конкурсних та рекреаційних соціальних танців, організовує проведення конкурсних змагань та чемпіонатів, підтримує навчальні програми DanceSport – проект спрямований на популяризацію бальних танців у коледжах та середніх школах. Щорічно USABDA проводить національні, регіональні та місцеві чемпіонати DanceSport. Визначені асоціацією переможці національних чемпіонатів, за фінансової підтримки USABDA беруть участь у IDSF World DanceSport Championships (з 2011 р. – WDSF World DanceSport Championships) [14, 3].

Наукова новизна статті полягає в дослідженні діяльності американських асоціацій вчителів танців у контексті формування американського стилю бальних танців та розвитку конкурсного руху в США протягом ХХ ст.; аналізі творчої та навчальної діяльності провідних вчителів бальних танців, членів Національної танцювальної ради Америки, Імперського товариства вчителів танців США, Dance masters of America, Американської танцювальної гільдії.

Висновки. Процес стандартизації бальних танців американського стилю та формування системи органів управління конкурсними і соціальними танцями у США позначений етапами, які охопили майже століття: 1890–1920-ті рр. – створення перших асоціацій вчителів танців та активізація розробок нових танців провідними американськими танцюристами – В. та І. Кастл, А. Мюррей, А. Ньюман, Д. Сміт та ін.; 1930–1950-ті рр. – канонізація бальних танців американського стилю American Smooth, розробка стандартів та популяризація латинських танців як основи American Rhythm, за участю А. Мюррея і вчителів «Arthur Murray dance studio» та об'єднання Американської національної асоціації майстрів танців і Міжнародної асоціації майстрів танців у Dance Masters of America, створення Національної ради вчителів танцю (а згодом – Національна танцювальна рада Америки), Американської танцювальної гільдії (ADG), формування місцевих відділень організацій, активізація конкурсного бального танцю; 1960–1980-ті рр. – заснування Імперського товариства вчителів танців США (USISTD) та створення Національної аматорської асоціації бальних танців США (United States Amateur Ballroom Dancers Association (USABDA), прийняття єдиного законодавства танцювальної педагогіки та налагодження співпраці з європейськими і всесвітніми асоціаціями бальних танців – Міжнародного танцювального комітету (WD&DSC) та Міжнародною радою аматорських танців (International Council of Amateur Dancers (ICAD)).

Література

1. About. *National Dance Council of America* : веб-сайт. URL : <http://www.ndca.org> (дата звернення 12.03.2018).
2. *American dance guild* : веб-сайт. URL : <http://americandanceguild.org> (дата звернення 19.03.2018).
3. Castle V., Castle I. The Castle Fox Trot. *Ladies Home Journal*. 1914. December. P. 6–7.
4. Description of Modern Dance as Standardized by New York Society Teachers of Dancing. *American National Association masters of dancing* : веб-сайт. URL : [http://www.libraryofdance.org/manuals/1915-American-Description_\(Powers\).pdf](http://www.libraryofdance.org/manuals/1915-American-Description_(Powers).pdf) (дата звернення 13.03.2018).
5. History. *Dance masters of America* : веб-сайт. URL : <https://dancemastersofamerica.org/about-us/history> (дата звернення 20.03.2018).

6. Mouvet M. Maurice's Art of Dancing. New York, 1915. 116 pp.
7. Murray A. The Modern Dances (Advanced Course). New York : G. Schirmer, Inc., 1922. 96 pp.
8. Newman A. Dancers of to-day. Philadelphia : The Penn publishing company, 1914. 168 pp.
9. Pattillo L. J. History of U.S. Imperial Society of Teachers of Dancing. *National Dance Council of America* : веб-сайт. URL : <http://www.ndca.org> (дата звернення 21.03.2018).
10. Powers R. *Primary Sources – Historic Social Dance* : веб-сайт. URL : <http://richardpowers.com/WebBiblio.htm> (дата звернення 16.03.2018).
11. Sawyer J. How to Dance the Fox Trot. New York, 1914. 45 pp.
12. Swepstone E. How to dance the Tango. Vancouver : News-Advertiser Printers and Bookbinders, 1914. 15 pp.
13. *The Philadelphia dance history journal* : веб-сайт. URL : <https://philadancehistoryjournal.wordpress.com> (дата звернення 12.03.2018).
14. *USA dance silver anniversary (1965–2015) a turning point year for the next 50* : веб-сайт. URL : <http://usadance.org/files/usa-dance-50th-anniversary-1965-2015.pdf> (дата звернення 21.03.2018).

References

1. About. National Dance Council of America. Retrieved from : <http://www.ndca.org> [in English].
2. American dance guild. Retrieved from : <http://americandanceguild.org> [in English].
3. Castle V., Castle I. (1914). The Castle Fox Trot. Ladies Home Journal, December, 6–7 [in English].
4. Description of Modern Dance as Standardized by New York Society Teachers of Dancing. American National Association masters of dancing. Retrieved from : [http://www.libraryofdance.org/manuals/1915-American-Description_\(Powers\).pdf](http://www.libraryofdance.org/manuals/1915-American-Description_(Powers).pdf) [in English].
5. History. Dance masters of America. Retrieved from : <https://dancemastersofamerica.org/aboutus/history> [in English].
6. Mouvet M. Maurice's (1915). Art of Dancing. New York [in English].
7. Murray A. (1922). The Modern Dances (Advanced Course). New York : G. Schirmer, Inc. [in English].
8. Newman A. (1914). Dancers of to-day. Philadelphia : The Penn publishing company [in English].
9. Pattillo L. J. History of U.S. Imperial Society of Teachers of Dancing. National Dance Council of America. Retrieved from : <http://www.ndca.org> [in English].
10. Powers R. Primary Sources – Historic Social Dance. Retrieved from : <http://richardpowers.com/WebBiblio.htm> [in English].
11. Sawyer J. (1914). How to Dance the Fox Trot. New York [in English].
12. Swepstone E. (1914). How to dance the Tango. Vancouver : News-Advertiser Printers and Bookbinders [in English].
13. The Philadelphia dance history journal. Retrieved from : <https://philadancehistoryjournal.wordpress.com> [in English].
14. USA dance silver anniversary (1965–2015) a turning point year for the next 50. Retrieved from : <http://usadance.org/files/usa-dance-50th-anniversary-1965-2015.pdf> [in English].